

ת"פ 8938/04/15 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד עאדל אבו ואדי

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 8938-04-15 מדינת ישראל נ' אבו ואדי(עציר)
ת"פ 12482-04-15 מדינת ישראל נ' אבו ואדי(עציר)
בפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אורית קליינפלד

נגד

הנאשם

עאדל אבו ואדי

ע"י ב"כ עו"ד יזהר קונפורטי

גזר דין

1. הנאשם, יליד 1974, הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של **כניסה לישראל שלא כדין, החזקת מכשירי פריצה ותקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו**. על פי הכרעת הדין, ביום 6.4.15 בשעה 12:15 שהה הנאשם - תושב קלקיליה שבשטחי האיזור - במושב גבעת חן, איזור הידוע כמוכה גניבות וכאיזור שמתבצעות בו תדיר עבירות רכוש. במקום פעל צוות בילוש של מג"ב, בפעילות יזומה לסיכול עבירות רכוש, בין היתר, על סמך מידע מודיעיני. השוטרים חלבי וביטון, אשר היו רכובים על קטנוע, עברו ליד הנאשם והשוטר חלבי החליט לבצע לנאשם בדיקה שגריתית. הוא ירד מהקטנוע וצעק לנאשם "עצור משטרה". בשלב זה ניסה הנאשם להימלט והשוטר צעק לעברו בשנית. הנאשם החל מתעמת עם השוטר, תוך שהוא אווז במברג שהיה ברשותו. השוטר ביטון הצטרף לשוטר חלבי בניסיון להתגבר על הנאשם ולאוזקו. במהלך העימות, קיבל השוטר חלבי מכה בידו ונחבל. בשלב זה, הגיע השוטר כפיר ולפת את הנאשם מאחור, בעוד הנאשם נוגח אחורנית עם ראשו באופן שפגע בראשו של השוטר כפיר אשר נפל ארצה תוך שמצחו מקבל מכה מדלת הניידת ונגרמת לו חבלה. גם לנאשם נגרמה חבלה מעל הגבה (ראה פסקה 20 להכ"ד).

2. ביום 29.11.15, לאחר שימוע הכרעת הדין המרשיעה, ביקש הנאשם לצרף תיק נוסף שהתנהל כנגדו בבית משפט זה (בפני מותב אחר) ולהודות בו. מדובר בת"פ (כ"ס) 12482-04-15. במסגרת תיק זה הורשע הנאשם, על פי הודאתו, בעבירות של **כניסה לישראל שלא כדין, התפרצות למקום מגורים לבצע עבירה, גניבה, וגניבת כרטיס חיוב**. על פי כתב האישום המתוקן, ביום 23.7.14 בין השעה 04:00 לשעה 08:00 התפרץ הנאשם אל ביתו של אלמוג בר ברחוב הדקל 2 בירקונה, בכך שנכנס אל הבית דרך חלון המטבח. הנאשם גנב מהבית 2 תיקים ובהם כסף מזומן

עמוד 1

בסך 2,000 ₪, שיק ו-4 כרטיסי אשראי. זאת עשה כשהוא שוהה בישראל ללא היתר כדן.

3. בטיעוניה לעונש, הפנתה ב"כ המאשימה לגיליון ההרשעות של הנאשם הכולל 8 הרשעות קודמות בעבירות רכוש, אלימות, התחזות ושהייה בלתי חוקית בישראל. עוד הפנתה לעובדה כי הנאשם ריצה בעברו מספר מאסרים לתקופות ארוכות. התובעת הדגישה את העובדה כי את העבירות נשוא התיקים שבפני ביצע הנאשם כששלושה עונשי מאסר על תנאי תלויים ועומדים כנגדו - 12 חודשי מאסר על תנאי בגין עבירות רכוש מסוג פשע (נשוא ת"פ (כ"ס) 1652/09 מיום 12.7.09); 6 חודשי מאסר על תנאי בגין עבירות אלימות או תקיפת שוטרים (נשוא ת"פ (פ"ת) 45961-06-12 מיום 21.11.12); 5 חודשי מאסר על תנאי בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כדן (נשוא ת"פ (כ"ס) 13068-07-13 מיום 2.9.13). ב"כ המאשימה הפנתה לערכים המוגנים בכל אחת מן העבירות אותן ביצע הנאשם והטעימה כי מדובר בנאשם שעבירות הרכוש הן דרך חיים עבורו. היא הדגישה את פוטנציאל הסיכון שבביצוע עבירה של התפרצות לבית מגורים, באשר קיים סיכון למפגש בין הנאשם לבין בעל הבית שיכול ויוביל לארוע אלים. עוד הפנתה לכך שעבירות הרכוש קלות לביצוע וקשות לפענוח ועובדה שהעמדתו לדין של הנאשם בגין האירוע נשוא תיק הצירוף התאפשרה הודות לכתם דם של הנאשם אשר נמצא בזירת העבירה וקשר אותו אליה. לענין עבירת תקיפת השוטרים, טענה ב"כ המאשימה כי יש לשמור על שלומם וכבודם של השוטרים משרתי הציבור וזאת על דרך של הטלת מאסרים לריצוי בפועל. נטען כי הנאשם נכנס לתחומי מדינת ישראל לצורך ביצוע עבירות ולא לצרכי עבודה ופרנסה וכי נגב רכוש רב מבית המתלון, רכוש שלא הושב לו. לגבי מתחמי הענישה נטען כי על פי פסיקת בתי המשפט מתחם העונש ההולם לעבירת התפרצות לבית מגורים נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר; בעבירות תקיפת שוטרים המתחם המקובל הוא בין מספר חודשים ל-12 חודשי מאסר; בעבירה של שהייה שלא כדן המתחם הוא בין חודש ל-6 חודשי מאסר; ובעבירה של החזקת כלי פריצה המתחם נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר.

ב"כ המאשימה עתרה להשית על הנאשם עונש מאסר בן 40 חודשים, לצד מאסר על תנאי, קנס כספי ופיצוי למתלון. כמו כן, עתרה התובעת להפעיל את עונשי המאסר על תנאי באופן מצטבר.

4. ב"כ הנאשם טען כי הגם שטענת ה"הגנה מן הצדק" שהעלה ביחס לתיק נשוא הכרעת הדין המנומקת נדחתה, הרי שיש לתת לה משקל בעת גזירת הדין. תמצית הטענה היא כי אמנם נקבע בהכרעת הדין כי לשוטר היתה סמכות לפנות לנאשם ללא עילה וללא יסוד סביר לחשד כי ביצע, או עומד לבצע, עבירה פלילית, ואולם אין הדבר נקי מספקות נוכח "קושי משפטי בראי התנודות... בפס"ד חדשים" (עמ' 34, ש' 16). הסניגור הפנה לכך שכתוצאה מהעימות הפיזי לא נחבל השוטר המתלון חבלה של ממש, הנגיחה לאחר היתה כתוצאה מהתגוששות פיזית ולא במטרה לפגוע, הנאשם עצמו נחבל בעקבות התנגדותו למעצר ובמקום נכחו שוטרים רבים שחלקם התנהגו באגרסיביות כלפי הנאשם. עוד נטען כי לא הוכח שהנאשם נכנס לתחומי המדינה בכדי לבצע עבירה פלילית, אף אם הנאשם הורשע בהחזקת המברג, שהינו כלי פריצה, ואף אם גירסתו נדחתה כבלתי מהימנה. נטען כי אין "להעניש" את הנאשם על כך שבחר לנהל הוכחות בתיק זה, שכן המחלוקת היתה, בעיקרה, משפטית וראויה לליבון.

באשר לתיק שצורף - נטען כי הנאשם בחר להודות בו למרות "קשיים קשים וחמורים באופן נטילת אמצעי הזהוי" ו"שרשראות מוצגים כושלות" (עמ' 35, ש' 19; ש' 30). חרף "קשיים ראייתיים" אלה בחר הנאשם להודות בתיק ולחסוך מזמנם של עדים, כולל עדים מומחים, ומזמנו של בית המשפט.

לענין המאסרים על תנאי - נטען כי המאסר על התנאי בן 12 החודשים הוטל על הנאשם בשנת 2009, דהיינו לפני כ-6 שנים וכי צבירת המאסרים על תנאי יעמידם על תקופה ארוכה ובלתי מידתית של 23 חודשים. כאמת מידה עונשית, הוגש

לבית המשפט גזר דין בתיק אחר, בו הוטלו על נאשם שהורשע בעבירות שב"ח וכניסה למקום מגורים לבצע עבירה, 13 חודשי מאסר והופעלו מאסרים על תנאי בני 13 ו-5 חודשים, בחופף ובמצטבר, כך שסה"כ על הנאשם לרצות 26 חודשי מאסר בפועל.

5. הנאשם הגיש לבית המשפט מכתב (נע/1) בו הביע חרטה על מעשיו. הוא ציין כי הוא "נרקומן פעיל" למעלה מ-20 שנים וב-9 חודשים האחרונים התנקה מסם. הנאשם נטל אחריות על מעשיו והבטיח לשנות התנהגותו. הוא ביקש להקל בעונשו.

6. בבצעו את העבירות הפליליות בהן הורשע הנאשם, הוא פגע בערכים המוגנים בכל עבירה ועבירה - הערך המוגן שנפגע בעבירת השב"ח הוא זכותה של המדינה לקבוע ולסנן את הבאים בשעריה, פגיעה בריבונותה של המדינה ועקיפה של הגורמים הרשמיים והמוסמכים להנפיק אישורי כניסה ושהייה בארץ; הערך המוגן בעבירת תקיפת השוטרים הוא שמירה על גופם ושלומם של השוטרים, משרתי הציבור, ומניעת פגיעה בהם בעת שממלאים הם תפקידם כדין; הערך המוגן בעבירת החזקת כלי פריצה הוא שמירה על קניינו של אדם ומניעת ביצוע עבירות רכוש; הערך המוגן בעבירות ההתפרצות והגניבה הוא שמירה על קניינו ורכושו של הציבור, שמירה על "ביתו מבצרו" של אדם, מניעת פגיעה בשלוות החיים ובתחושת הבטחון והמוגנות של האזרחים בבתיהם, מניעת פגיעה בפרטיות, הנגרמת מעצם החדירה לבית.

7. בחינת נסיבות ביצוע העבירות, בשני התיקים, מעלה מספר היבטי חומרה וקולא, שאלה עיקריהם. באירוע נשוא תיק הצירוף, נכנס הנאשם לתוך תחומי מדינת ישראל שלא על מנת לחפש עבודה או פרנסה לגיטימית, אלא כדי לבצע עבירות רכוש. הנאשם התפרץ לבית המגורים בין השעות 04:00-08:00, שעות בהן בדרך כלל שוהים בני הבית בבית ולנים בו. מכאן, שהתקיים פוטנציאל לסיכון שלומם ובטחונם של בני הבית, סיכון שפעמים רבות מתממש בעת מפגש בין הפורץ לבין הקורבן ועלול להסתיים בתקיפתו של הקורבן, בין לצורך התגברות עליו ובין לצרכי מילוט. ובכלל, הכניסה לבית פרטי על מנת לבצע גניבה מערערת את תחושת הבטחון האישי של דרי הבית וגורמת לפגיעה של ממש בפרטיותם. עוד נראה כי הנאשם הצליח לבצע את זממו וגנב מתוך הבית רכוש - כסף מזומן בסך 2,000 ₪, כרטיסי אשראי ושיק, רכוש שלא הוחזר למתלונן. צודקת, איפוא, ב"כ המאשימה בטיעוניה כי עבירות ההתפרצות והגניבה הן עבירות קלות לביצוע וקשות לחשיפה, והמקרה שלפנינו יוכיח - לולא נותרה מריחה מדמו של הנאשם בוילון חלון הבית, סביר להניח כי מעשה ההתפרצות והגניבה לא היה מפוענח לעולם, ודינו של התיק היה לגניזה, כפי שקורה מעשה יום יום בתיקים רבים מן הסוג הזה. ומכאן, חשיבות האכיפה וההרתעה.

יחד עם זאת, יילקחו בחשבון גם הנסיבות לקולא - ההתפרצות לא בוצעה בתחכום מיוחד; היא לא בוצעה בצוותא חדא עם אחרים או כחלק מהתארגנות עבריינית; למרבה המזל, לא נוצר מפגש בין הנאשם לבין המתלונן קורבן העבירה; מבלי להמעיט ראש ברכוש שנגנב מהבית, הרי שאין מדובר ברכוש רב הכולל כלי רכב, מחשבים ניידים, טלפונים סלולריים וכיוצא באלה; עוד לא נטען כי בוצע שימוש בכרטיסי האשראי או בשיק. יצוין, כי לא ראיתי לייחס משקל כלשהו בגזירת הדין ל"מחדלי חקירה" או ל"קשיים ראייניים" עליהם ניסה להצביע הסניגור בטיעונו. באשית, טיעון זה לא היה מקובל על ב"כ המאשימה והיא לא אישרה קיומם של קשיים ראייניים כאלה ואחרים; שנית, התיק לא התנהל בפניי כך שלא נחשפתי לקשיים כאלה; שלישית, הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן והטיעון צריך להתמקד בעובדות כתב האישום המתוקן; רביעית, לו סבור היה הנאשם כי קיים קושי ראייני בתיק, או כזה שהיה בו כדי להביא לזיכויו, חזקה

עליו שהיה ממשיך לנהל את הליך ההוכחות למיצוי זכויותיו הדיוניות והמהותיות. כזאת לא עשה, ועל כן, בהיעדר הסכמה מצד המדינה לכך שבתיק "קשיים ראייתיים" שראוי להביאם בחשבון לצורך הקלה בעונש, לא מצאתי בסיס נאות לעשות כן.

8. באשר לאירוע נשוא התיק העיקרי - שוב, הכניסה לתחומי מדינת ישראל בוצעה על ידי הנאשם שלא לצרכי פרנסה או חיפוש אחר עבודה (טענתו זו נדחתה על ידי בהכרעת הדין כבלתי אמינה); הוא לא נשמע לקריאת השוטרים לעצור ופתח במנוסה, כשמטרתו היתה להימלט ולמנוע תפיסתו והעמדתו לדין; תקיפת השוטרים גרמה להם לחבלות ביד (לשוטר אחד) ובראש (לשוטר אחר) ולוותה בהתנגדות אקטיבית למעצר; החזקת המברג, בנוסף לכך שהיוותה פוטנציאל לביצוע עבירות רכוש, הרי שהיה בה לסכן את השוטרים בעת ההשתלטות על הנאשם.

מנגד, ולקולא, ייאמר כי הנאשם לא ביצע עבירות רכוש בעת שהייתו בתחומי המדינה באירוע זה; נסיון הבריחה של הנאשם מהשוטרים נועד לכשלון מראש, שכן השוטר חלבי יצר מגע עמו ולאחר מכן, הצטרפו אליו השוטר כפיר ושוטרים נוספים שריתקו את הנאשם לרצפה; החבלות שנגרמו לשוטרים אינן חבלות קשות או כאלה שגרמו לפציעה ממשית (ראה התמונות ת/5); הנאשם לא עשה שימוש במברג כדי לתקוף את השוטרים; גם הנאשם נחבל מעל הגבה כתוצאה מהשתלטות השוטרים עליו.

גם כאן ייאמר כי לא ראיתי לייחס משקל בגזירת הדין לטענת ב"כ הנאשם ל"הגנה מן הצדק" בדבר הפסול, לכאורה, שבפניית השוטר חלבי לנאשם, בהיעדר עילה חוקית ומבלי שהתעורר אצלו יסוד סביר לחשד שהנאשם ביצע, או עומד לבצע, עבירה פלילית. בענין זה אפנה לפסיקאות 30 ו-34 להכרעת הדין, בה קבעתי, בין היתר, כי קמה לשוטר חלבי סמכות לפנות לנאשם לצורך בירור זהותו וזאת בהתאם לסעיף 2 לחוק נשיאת תעודת זהות והצגתה. עוד קבעתי כי הפניה לנאשם לא נעשתה בחלל ריק, אלא באה כחלק מבדיקה שגרתית שעורכים השוטרים לאנשים המסתובבים באזור בו פעלו, כאשר האזור ידוע כמוכה בעבריינות רכוש ועל מנת לשמור על שלום הציבור ורכושו. לאור זאת, כך קבעתי, הגם שלא התעורר חשד אובייקטיבי לביצוע עבירה על ידי הנאשם, הרי שבנסיבות שתוארו לעיל, ניתן לומר שהיה זה "על גבול החשד הסביר".

9. בהתחשב בכלל הנסיבות הנוגעות לביצוע העבירות, והיות וכל כתב אישום מהווה "אירוע אחד" (ראה סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977), ראיתי לקבוע את מתחמי הענישה כדלקמן:

באשר לעבירות השב"ח, תקיפת השוטרים והחזקת כלי הפריצה נשוא התיק העיקרי - החל ממספר חודשי מאסר ועד 10 חודשי מאסר, לצד רכיבים נלווים.

באשר לעבירות ההתפרצות, הגניבה והשב"ח נשוא תיק הצירוף - בין 12 ל-28 חודשי מאסר, לצד רכיבים נלווים (ראה בענין זה רע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.14), שם לא יוחסה עבירת שב"ח).

10. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות -

הנאשם בעל עבר פלילי שאינו קל. לחובתו 8 הרשעות קודמות. הוא תדיר נכנס לתחומי מדינת ישראל ללא אישורי כניסה או שהייה כדין. אמנם עבירת הרכוש האחרונה שביצע, שנלוותה אל עבירת השהייה הבלתי חוקית, נעברה על ידו

בחודש מאי 2009, לפני כ-6 שנים, אולם מאז הוא שב ונכנס לישראל שלא כדין, ואף ביצע עבירות נלוות, הזהות לעבירות אותן ביצע בתיקנו (הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ותקיפת שוטר במילוי תפקידו). עונשי מאסר על תנאי שנגזרו עליו, לא הרתיעוהו מלשוב ולהיכנס לישראל שלא כחוק ולבצע בה עבירות. עיון בגזרי הדין נשוא המאסרים על תנאי מעלה כי הנאשם - כפי שעשה בפני טרם גזירת הדין - שב ומצטער על מעשיו, מתחרט ומבטיח שלא ישוב לבצע עבירות.

לזכותו של הנאשם ייאמר כי בחר להודות בכתב האישום נשוא תיק הצירוף, אף אם ההודאה באה לאחר שהתיק החל להישמע, ובכך חסך מזמנם של העדים ומזמנו של בית המשפט. לגבי התיק העיקרי, הנאשם בחר לנהל הוכחות וזו זכותו. ואולם, אין הוא זכאי להקלה בעונש כמי שמודה ונוטל אחריות. אמנם טענות הנאשם היו משפטיות בעיקרן, אולם בפועל, עדי התביעה נדרשו להגיע לבית המשפט, להעיד ולהיחקר בחקירה נגדית.

ב"כ הנאשם הפנה לגזר דין מת"פ (כ"ס) 48165-05-14 **מדינת ישראל נ' אבו עיד** (2.3.15), ואולם, עיון בגזר הדין מעלה שוני רלוונטי מהותי בנסיבותיו האישיות של הנאשם דשם מהנאשם שבפני (ראה פסקאות 12ד' ו-ה' לגזר הדין).

11. לאור האמור לעיל, ייקבע עונשו של הנאשם מעל לרף התחתון שבמתחמי הענישה אשר נקבעו על ידי לעיל.

12. לענין המאסרים על תנאי התלויים ועומדים כנגד הנאשם - ככלל, יש להפעיל עונשי מאסר על תנאי במצטבר לעונש המאסר שמוטל על הנאשם בגין העבירות שהפעילו את התנאים (ראה סעיף 58 לחוק העונשין). בענייננו, "אירוע אחד" מפעיל מספר עונשי מאסר על תנאי. נכון הדבר שבאותו "אירוע" עבר הנאשם מספר עבירות, וכל אחת מהן, באופן פורמאלי, מפעילה את התנאי הרלוונטי לה. ואולם, בשים לב לריבוי התנאים ולמשכם (12, 6 ו-5 חודשים), נראה כי לא יהא זה צודק, בנסיבות הענין, לצבור את כל המאסרים על תנאי, זה לזה. מלאכת הענישה אינה מתמטית או אריתמטית. היא תמיד תלויה בנסיבות. על כן, לא ראיתי להורות על הצטברות המאסרים על תנאי זה לזה. יחד עם זאת, ראיתי להורות על צבירת עונש המאסר על תנאי הארוך (לתקופה של 12 חודשים) לעונש המאסר הכולל שיוטל על הנאשם בגין תיק זה.

13. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 15 חודשי מאסר בגין העבירות נשוא ת"פ 12482-04-15.

ב. 5 חודשי מאסר בגין העבירות נשוא ת"פ 8938-04-15.

עונשי המאסר שהוטלו בס"ק א' ו-ב' יצטברו זה לזה.

ג. אני מפעיל את עונש המאסר על תנאי בן 12 החודשים נשוא ת"פ (כ"ס) 1652/09 מיום 12.7.09.

ד. אני מפעיל את עונש המאסר על תנאי בן 6 החודשים נשוא ת"פ (פ"ת) 45961-06-12 מיום 21.11.12.

ה. אני מפעיל את עונש המאסר על תנאי בן 5 החודשים נשוא ת"פ (כ"ס) 13068-07-13 מיום 2.9.13.

המאסרים המותנים שהופעלו בס"ק ג'-ה' ירוצו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש המאסר שהוטל בס"ק א' ו-ב'.

סה"כ ירצה הנאשם 32 חודשי מאסר, למן יום מעצרו, 6.4.15.

ו. 4 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא לא יעבור עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

ז. 7 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרור מהכלא לא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע.

ח. 4 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים מיום שחרור מהכלא לא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון, לרבות עבירה של החזקת כלי פריצה.

ט. פיצוי כספי לנפגע העבירה, מר אלמוג בר, בסך 2,500 ₪. הפיצוי ישולם עד ולא יאוחר מיום 1.5.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז תוך 45 ימים.

ניתן היום, ד' שבט תשע"ו, 14 ינואר 2016, בנוכחות ב"כ המאשימה, עו"ד אבישי רובינשטיין, הנאשם ובא כוחו.